

at vi have taget fra Kaffe, fra Petroleum, fra Kul og fra Ris, fra de almindelige Forbrugsartikler og lagt over paa Vin, Tobak, Brændevin og Øl — jo mindre Elasticitet giver man naturligvis sit Skattesystem. Set rent fiskalt, hvis man blot vil se paa Ønskeligheden af en ret rask Stigning af Statsindtægterne, er der intet bedre og mere anbefalelsesværdigt end at lægge Skat paa saadanne Ting som Kaffe, Sukker, Petroleum og deslige. Allerbedst vilde det være, fra dette Synspunkt set, at lægge Skat, som Tyskerne gøre det, paa Korn, Kød etc., der har man den allerbedste Udsigt til Stigning. Men, som sagt, jo mere man frigør de almindelige Forbrugsartikler, og jo mere man, som vi have gjort det, lægger Tolden over paa Luksusartiklerne, desto mindre Elasticitet faar Skatten, og desto mindre kraftig bliver Stigningen. Det samme gælder ogsaa ved de direkte Skatter. Selvfølgelig faar man en forholdsvist mindre stærk Stigning af Arveafgiften, naar man forhøjer den, idet Folk naturligvis, naar Skatten forøges, have nogen større Opfordring til at søge at unddrage sig Skatten ved Gaver i levende Live o. lign. Og saadan gaar det overalt, Erfaringen viser altid, at Procentstigningen bliver mindre, jo mere anspændt Skatten er; det er saa overmaade forklarligt.

Naar det ærede Medlem (Rode) med Bekymring tænkte paa, hvorledes man kunde faa Penge nok til vore Udgifter, glemmer det ærede Medlem, at vi ikke blot have de 2 pCt., nemlig Indtægtsstigningen, dertil, men at der ogsaa i Lovgivningen i de senere Aar er skabt en Ventil — jeg husker ikke, om det ærede Medlem til syvende og sidst stemte for eller imod, eller hvad han gjorde —, er skabt en almindelig Lov om Anskaffelse ved indenlandske Laan af indtægtgivende Statsaktiver. Derigennem have vi, saa længe Loven om Esbjerg Havn og Jernbanelovene af 1908 ikke ere fuldt udførte, en Adgang til med i hvert Fald ret store Beløb aarlig at dække Udgiften ved Erhvervelse af indtægtgivende Aktiver. Og skulde der komme nye store Opgaver ogsaa i denne Retning — jeg har selv peget derpaa ved at nævne noget saadant som Femern-Routen —, saa vil det være ganske naturligt at følge videre i samme Spor og gøre det, som vi gjorde i 90erne, ved en særlig Klausul i den vedkommende Lov, der skaber et saadant nyt, stort Trafikforetagende, at bemyndige Regeringen til i Lighed med den nu vedtagne Laane-

lov at afholde en vis Del af Udgifterne dertil ved Udstedelse af Statsobligationer. Derigennem have vi en Ventil, hvorved saadanne ekstraordinære Udgiftskrav, der særlig gaa ud paa Samsfærdselens Fremme, kunne opfyldes. Derfor maa det ærede Medlem ikke uden videre, naar han vil demonstrere, at tidligere Aars Udgiftsstigning ikke kunde være dækket med en Indtægtsforøgelse af 2 pCt., tage Finanslovens § 27 med, thi derved kommer der Skævhed i Betragtningen. Men Hovedbetragtningen er selvfølgelig den, at naar Skatteklenderne ere saa stærkt anspændte, kan Indtægtsstigningen ikke procentvis være saa stor.

Saa nævnede det ærede Medlem (Rode) de mange store Underskud, der har været. Det kan lyde overordentlig kønt at tale om, at der har været store Underskud, netop i de sidste Aar, nemlig 50 Millioners Underskud et Aar, nogle og tredive Millioner et andet Aar og nogle og tyve Millioner et Aar, og er det saa ikke forskrækeligt, at i de Aar, hvor vi have haft saadanne Underbalancer, skulde vi oven i Købet henlægge til Reservefond og Kassebeholdning. Men det er jo ikke disse Aar, vi skulle regne ud fra; det er en Tilstand, der nu er overvunden. Trods det ærede Medlems og hans Meningsfællers energiske Modstand ere vi nu ude over det og have skabt et solidt Grundlag for Fremtidens Statshusholdning, saaledes at saadanne Aar ikke mere kunne tænkes. Kun hvis det ærede Medlem og hans Meningsfæller havde faaet Lov til at raade, havde vi haft Udsigt til vedvarende Underskud. Men Underskud behøve vi nu slet ikke at regne med, og jeg vover at sige, at Underskud bør der ikke være. Jeg tør ikke sige, at der ikke kommer Underskud, for man kan ikke vide, hvor uforstandigt Folk mulig ville bære sig ad, men Underskud bør der ikke være, naar der er skabt saadanne Indtægter, som der her er skabt. Og naar man til de almindelige Udgifter kan disponere over en Udgiftsstigning fra Aar til Aar af 2 pCt., saa er det ens egen Skyld, hvis der kommer Underskud, det ligger ganske i Regeringens og Lovgivningsmagts Haand at hindre dette.

Det ærede Medlem (Rode) kunde ikke forstaa, hvad Meningen var med, at dette Indtægtsoverskud skulde opføres paa det først følgende Finanslovsforslag. Jeg ved ikke, hvor det ellers skulde opføres (Rode: Men hvorledes?) Det skal opføres paa § 26 i Finansloven, altsaa som Henlæggelse til Reservefonden, der maa det ganske natur-